

BORROMÆUSPOSTEN

NYHEDSBREV FRA SKT. KARL BORROMÆUS GRUPPEN

NR. 230 – DECEMBER 2022

KIRKEN OG VERDEN I NØD

Endnu et nyt kirkeår er begyndt. Efter har vi hørt Pauli formaning (Rom. 13,11) om at vågne af vor slummer, eftersom Frelsens tid er nær. Samtidig virker det så mørkt omkring os: i Verden, hvor krig og store kriser truer, og i Kirken hvor almindelige katolikkers kirkeliv mange steder indskrænkes eller undertrykkes, samtidig med at skandalerne i hierarkiet ingen ende synes at tage. Hvad vil det sige at vågne i et sådant mørke? Hvad kan vi overhovedet gøre andet end at dukke hovedet under den åndelige og materielle dyne, vi måtte have tilbage?

Jo, vi kan spørge os selv: er det mørke der omgiver os virkelig tættere end det som martyrerne oplevede under forfølgelserne i Rom, eller hvad middelalderens kristne gennemlevede under endeløse religionskrige, epidemier og hungerskatastrofer – og med biskopper og paver, hvis levned og embedsførelse ofte var mindre end eksemplarisk? Hvad med ofrene for den franske revolution, hvor messen og alle sakramenterne i årevis måtte fejres hemmeligt, og tusinder af præster og ordensfolk blev myrdet? Er nutidens prøvelser noget særligt – eller bruger vi dem som en undskyldning for vor slummer?

Første søndag i Advent hørte vi også, i Messens indgangsvers, begyndelsen af Davids salme 24: *Til dig, Herre, opløfter jeg min sjæl. Min Gud, jeg stoler på dig... Herre, lær mig dine veje, og vis mig den sti, jeg skal følge.* Kirkens mange helgener, martyrer og bekendere, fulgte alle denne vej: bønnens vej, som i sin højeste form er den liturgiske traditions vej. Holder vi fast i den bøn – og særlig den liturgi – som århundrederne har formet, gennem utallige prøvelser og lidelser, da slutter vi os til det kor af sjæle, som indtil Herren kommer, opløfter sig i bøn til Ham. Ikke som en flugt fra lidelsen eller andre aspekter af virkeligheden, men som en stræben efter at vågne op af den materielle og åndelige søvn, som vi let luller ind i når mørket synes helt at have indesluttet verden og Kirken. Indtil vort sidste åndedræt kan intet og ingen – uden os selv – fratage os det lys og det håb, som kommer fra livlinen til Kristus i bønnerne.

Når vi følger Betlehemstjernen, fører den os ikke til en oplyst og opvarmet katedral, men til en kold og ubekvem stald i et land som er besat af fjenden, hvor Frelseren modtages med hån og spot af ypperstepræsterne – ja, til sidst bliver korsfæstet. Den fred, vi skal finde i tilbedelsen af Frelseren i krybben, kommer fra Guds løfte til sine børn om Himlens salighed:

**Hold ud, du stjernepilgrim på vej til Betlehem,
Du er på vej til lykken, du er på vejen hjem!**

OM ADVENTSTIDEN

Mine elskede brødre! Adventstiden, som vi nu fejrer, er en hellig tid. Som Helligånden siger, er det nådens dag, frelsens, fredens og forsoningens dag. Allerede så længe i forvejen bad patriarkerne og profeterne ivrigt og længtes brændende efter denne dag.

Til slut så den retfærdige Simeon denne dag, og hans glæde var overstrømmende. Kirken har altid højtideligt fejret adventstiden, og således er vi forpligtede til med fromt sind at fejre den ved altid at lovprise og takke vor Fader for den barmhjertighed, som han har vist os i dette mysterium om hans enbårne Søns komme.

Faderen sendte sin Søn på grund af sin grænseløse kærlighed til os syndere. Faderen sendte ham for at befri os fra djævelens tyranniske magt, for at indbyde os til himlen og føre os ind i dens inderste helligdom. Han sendte ham for at åbenbare os sandheden selv, for at lære os, hvordan vi skal leve, for at delagtiggøre os i kilden til al godhed, for at berige os med sin nådes skatte. Kort sagt, Faderen sendte sin Søn for at gøre os til sine sønner og døtre og arvinger til det evige liv.

Kirken minder os om dette mysterium hvert år for at bevæge os til uafbrudt at huske på den store kærlighed, som Gud har vist os. Vi lærer ligeledes, at vor Frelser ikke blot kom for de menneskers skyld, der levede på hans egen tid. Hans kraft er stadig nærværende, så at vi kan få del i den, hvis vi ved den hellige tro og sakramenternes hjælp vil tilegne os den nåde, han vandt for os, og leve efter den i lydighed mod ham.

Kirken ønsker stadig, at vi skal forstå, at ligesom han engang kom ind i verden i kødet, således er han også rede til, hvis vi fjerner alle forhindringer, at komme til os igen hvert minut eller time for at tage bolig i os på åndelig vis med hele sin nådes fylde.

Som en omsorgsfuld moder, der er levende interesseret i vor frelse, benytter Kirken adventstidens gudstjenester, hymner, sange og andre af Helligåndens ytringer for at belære os. Kirken viser os, hvorledes vi skal modtage denne Guds store velgerning med taknemlighed, og hvorledes vi kan blive beriget med dens frugter.

Kirken lærer os, at vore hjerter skal være forberedt på Kristi Herrens komme, som om han netop nu ville komme til verden. Fædrene har altid givet os samme belæring og ved ord og eksempler i Det Gamle Testamente lærer de os om dem, som vi kan efterligne.

**Pastoralbreve,
Skt. Karl Borromæus (1538-1584), Biskop**

Du kan tilmelde dig vores nyhedsbrev på

www.katolikker.dk

MESSE I DEN TRADITIONELLE ROMERSKE RITUS

KØBENHAVN (Jesu Hjerter Kirke): HVER SØNDAG – KL. 18

- øvrige messer & aktiviteter annonceres via www.katolikker.dk

RANDERS (Jesu Hjerter Kirke): Se www.sanktknudsselskab.com

Skt. Karl Borromæus Gruppen er en uformel gruppe af lægfolk knyttet til den ekstraordinære form af den Romerske Ritus, og som arrangerer messerne i ved Jesu Hjerter Kirke i København.

